

Tárgy:

Ügyvéd kommunikációja (ÜESZ 13.1. pont) Az ellenérdekű fél kioktatása saját jogi képviselőjének feladata és kötelezettsége. Az ügyvédnek levelezése során úgy kell megválasztani kifejezéseit és mondandóját, hogy az kulturált legyen, az esetleges jogkövetkezményekre közvetetten utalhat, de az a másik felet ne elrettentse, csak elgondolkoztassa.

**MAGYAR ÜGYVÉDI KAMARA
ORSZÁGOS FEGYELMI BIZOTTSÁGA
MÁSODFOKÚ FEGYELMI TANÁCSA**

FF/090/2023

A Magyar Ügyvédi Kamara Országos Fegyelmi Bizottsága Másodfokú Fegyelmi Tanácsa **dr. (...)** fegyelmi ügyében a Budapesti Regionális Fegyelmi Bizottság Fegyelmi Tanácsának 2023. szeptember 25. napján 2023. F. 167. sz. ügyben meghozott 11. sorszámú határozata ellen eljárás alá vont ügyvéd részéről bejelentett fellebbezés folytán 2024. február 21. napján megtartott tárgyaláson meghozta a következő

h a t á r o z a t o t

A Magyar Ügyvédi Kamara Országos Fegyelmi Bizottsága Másodfokú Fegyelmi Tanácsa a Budapesti Regionális Fegyelmi Bizottság Fegyelmi Tanácsának 2023. szeptember 25. napján, a 2023. F. 167. sz. ügyben meghozott 11. sorszámú határozatát helybenhagyja.

Kötelezi eljárás alá vont ügyvédet, hogy a másodfokú határozat kézhezvételétől számított 15 napon belül fizessen meg a Budapesti Ügyvédi Kamara pénztárába 50.000.-Ft, azaz Ötvenezer forint másodfokú eljárási költséget.

A másodfokú fegyelmi eljárás átalányköltségét a Budapesti Ügyvédi Kamara a jogerős és végrehajtható fegyelmi határozatban a költségek megfizetésére előírt határidő leteltét követő tizenöt napon belül átutalja a Magyar Ügyvédi Kamara részére.

A másodfokú határozatot az eljárás alá vont ügyvéd, és az országos fegyelmi főbiztos közigazgatási perben támadhatja meg. A keresetlevelet a másodfokú határozat kézbesítésétől számított 30 napon belül a közigazgatási perekre irányadó szabályok szerint kell az országos fegyelmi bizottság ellen – az elektronikus kapcsolattartás szabályai szerint – az elsőfokú regionális fegyelmi bizottság székhelye szerinti ügyvédi kamaránál, a perre kizárólagosan illetékes Fővárosi Törvényszéknek címezve előterjeszteni.

A másodfokú határozat ellen a közigazgatási perekre vonatkozó szabályoknak megfelelő perindítás lehetőségét az Üttv. 139. § (1) bekezdése biztosítja azzal, hogy a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 608. § (1) bekezdése rendelkezik arról, hogy az elektronikus ügyintézésről szóló 2015. évi CCXXII. törvény (a továbbiakban: E-ügyintézési törvény) alapján az elektronikus úton történő kapcsolattartásra kötelezett minden beadványt kizárólag elektronikusan – az E-ügyintézési törvényben és végrehajtási rendeleteiben meghatározott módon – nyújthat be a bírósághoz, és a bíróság is elektronikusan kézbesít a részére.

Jelen határozat annak kihirdetése napján jogerős.

I n d o k o l á s

I. Az eljárás alá vont volt ügyvéd személyi körülményei és fegyelmi előélete

Eljárás alá vont ügyvédet a Budapesti Ügyvédi Kamara 2004. évben jegyezte be a nyilvántartásba.

Az eljárás alá vont ügyvéddel szemben korábban nem volt folyamatban fegyelmi eljárás.

II. A fegyelmi eljárás szabályainak vizsgálata:

II.1

A Bejelentő 2023. március 16. napján előterjesztett bejelentésében az eljárás alá vont ügyvéd által 2022. november 29. és 2022. december 10. napján írt ügyvédi levelek tartalmát – valótlan állításokra hivatkozással és büntetőeljárással fenyegetést sérelmezve – kifogásolta, mint az ÜESZ 2.1 pontjába és az Üttv. 1.§. (1) bekezdésébe ütközőt.

A Bejelentő korábban az (...) eladó és (...) vevő között 2022. augusztus 12. napján, (...) külterületén található termőföld ingatlanok adásvételére vonatkozó adásvételi szerződés vonatkozásában, ügyvéd által ellenjegyzett magánokiratba foglaltan, életvitelszerű az ott lévő lakásra alapítottan elővásárlási jog gyakorlására vonatkozó jognyilatkozatot tett. A kérdéses ügyvédi levelek ezen jognyilatkozattal összefüggésben kerültek megküldésre az eljárás alá vont ügyvéd által a Bejelentő részére.

II.2

A vezető fegyelmi biztos 2023. március 27-én előzetes vizsgálatot rendelt el, egyben felhívta az eljárás alá vont ügyvéd figyelmét arra, hogy a vizsgálat lefolytatásához szükséges releváns iratait 8 napon belül köteles, az észrevételeit pedig jogosult a kamarának megküldeni. A Budapesti Ügyvédi Kamara elnöke a Bejelentőt az előzetes vizsgálat elrendeléséről 2023. március 27-én értesítette.

Az előzetes vizsgálati eljárás során előterjesztett iratában az eljárás alá vont ügyvéd vitatta a fegyelmi felelősségét, egyúttal az ügyben keletkezett iratokat csatolta. E körben csatolta az általa (...) képviselésében 2023. január 31. napján Bejelentő „(...) és/vagy ismeretlen személy/ek” ellen, a jelen fegyelmi üggyel érintett adásvételi szerződés vonatkozásában, helybenlakói minőségre alapítottan, elővásárlási jogosultként tett elfogadó nyilatkozat valótlanosságára alapítottan a Rendőrkapitánysághoz tett feljelentésének iratait.

A fegyelmi biztos a hivatalból indult előzetes vizsgálati eljárás eredményeként 2023. május 16-án fegyelmi eljárást kezdeményezett, amelyről a Bejelentőt is tájékoztatta. Indítványában 1 rb. szándékos fegyelmi vétségben kérte marasztalni az eljárás alá vont ügyvédet.

II.3

A fegyelmi tanács elnöke az iratokat 2023. május 24-án átvette és az ügy tárgyaláson kívül történő elbírálását kezdeményezte. A fegyelmi biztos az ügy tárgyaláson kívüli elbírálásával egyetértett, az elrendelő határozatban megállapított tényállás fenntartása mellett 1 rendbeli fegyelmi vétség megállapítását és 250.000,-Ft pénzbírság büntetés kiszabását indítványozta.

A fegyelmi tanács elnöke az eljárás alá vont ügyvédet tájékoztatta az ügy tárgyaláson kívüli elbírálásáról és megküldte a részére a fegyelmi biztos indítványát azzal, hogy az abban, illetve a korábban megküldött fegyelmi eljárást kezdeményező határozatban foglaltakra a kézhezvételétől számított 15 napon belül tegye meg az észrevételeit.

A tárgyaláson kívüli elbírálásról a fegyelmi tanács elnöke a Bejelentőt is tájékoztatta.

Az eljárás alá vont ügyvéd 2023. június 27-én előterjesztett beadványában részletes védekezést terjesztett elő, a fegyelmi felelősségét vitatta, álláspontja alátámasztásául iratokat csatolt, többek között a fegyelmi eljárással összefüggő termőföld adásvételi szerződés tárgyában hozott jóváhagyó határozat felülvizsgálata tárgyában indított közigazgatási per iratait.

A fegyelmi tanács tárgyaláson kívül 2023. július 7-én meghozott határozatában megállapította, hogy az eljárás alá vont ügyvéd 1 rendbeli szándékos fegyelmi vétséget követett el és ezért őt írásbeli megrovás fegyelmi büntetéssel sújtotta, valamint kötelezte őt 30.000,-Ft (harmincezer forint) átalányköltség megfizetésére.

II.4

2023. augusztus 11-én az eljárás alá vont ügyvéd a 2023.F.167/7 számú határozat ellen „fellebbezést” nyújtott be, kérte a határozat megváltoztatását és az eljárás megszüntetését, amit annak tartalma alapján a fegyelmi tanács tárgyalás tartása iránti kérelemként értelmezett.

Eljárás alá vont ügyvéd kérelme mellékleteként – az Üttv. 135.§. (4) bekezdésére hivatkozással – csatolta a (...) Vármegyei Rendőr-főkapitányság (...)/2023. bü. számú, a bejelentő elővásárlási jog gyakorlás érdekében, helybenlakói minőségre tett elfogadó nyilatkozata vonatkozásában folytatott nyomozások egyesítéséről rendelkező határozatát.

A csatolt egyesítésről rendelkező határozatra alapítottn állította, hogy bejelentő – akit a határozat a kézbesítési címzettek között 1. sorszám alatt megjelölt – a nyilatkozattal összefüggő büntetőeljárásban gyanúsítottként érintett, ami álláspontja szerint igazolja azt, hogy levelében nem állított valótlanúságot, ellenkező esetben bejelentő nem lenne gyanúsított.

II.5

A fegyelmi tanács 2023. szeptember 25-én tárgyalást tartott az ügyben és meghozta érdemi határozatát.

A fegyelmi tanács az eljárás alá vont ügyvéd terhére 1. rb. szándékos fegyelmi vétség elkövetését megállapította, vele szemben írásbeli megrovás fegyelmi büntetést szabott ki és kötelezte őt az eljárás 80.000,- Ft összegű átalányköltségének megfizetésére.

II.6

Eljárás alá vont ügyvéd a határozattal szemben határidőben fellebbezést terjesztett elő.

Fellebbezésével az eljárás alá vont volt ügyvéd másodfokú fegyelmi tárgyalás tartását és azon az elsőfokú határozat megváltoztatását, a fegyelmi eljárás megszüntetését kérte.

Fellebbezése indoklásában:

1. Rögzítette, hogy az elsőfokú határozat indoklása már nem hivatkozott a tárgyaláson kívül hozott határozatban – téves ügyszám megjelöléssel – hivatkozott BH. 2020.170 számon közzétett büntetőjogi tárgyú határozatra, amely a zsarolás bűncselekmény megvalósulásának attribútumait érintette, sérelmezte azonban, hogy a büntetőjogi megközelítés az újabb határozatban is megmaradt, a 2022. december 10-i ügyvédi levél tartalmának akarathajlító és nyomásgyakorló hangvételére, valamint az ellenérdekű fél megfélemlítésére alkalmas voltára tekintettel.
2. Sérelmezte, hogy a határozat ellentétes a Magyar Ügyvédi Kamara Országos Fegyelmi Bizottsága (a továbbiakban: *MÜK OFB*) másodfokú fegyelmi tanácsának FF/071/2022 számon közzétett határozatában kifejtettekkel, ahol a fegyelmi tanács – a büntetőeljárásra történő hivatkozást tartalmazó ügyvédi levél értékelése körében – fegyelmi vétség elkövetésének hiányát állapította meg, minthogy a kérdéses levél nem tartalmazott semmilyen sértő kitételt. Eljárás alá vont ügyvéd állította, hogy a hivatkozott másodfokú határozatban lefektetett kritériumoknak az általa írt levél is megfelelt.
3. Az eljárás során csatolt egyesítésről rendelkező határozatra alapítottn állította, hogy bejelentő – akit a határozat a kézbesítési címzettek között 1. sorszám alatt megjelölt – a nyilatkozattal összefüggő büntetőeljárásban gyanúsítottként érintett, ami álláspontja szerint igazolja azt, hogy levelében nem állított valótlanságot, ellenkező esetben bejelentő nem lenne gyanúsított;

4. Hivatkozott arra, hogy a BH. 2009.7.214. számon közzétett határozatban rögzítettek értelmében a büntető feljelentés megtétele önmagában nem jogellenes.
5. Sérelmezte, hogy az elsőfokú határozat nem jelölte meg az Üttv. 1.§ (1) és/vagy (3) bekezdésének vagy az ÜESZ 2.1. pontjának azon részét, amelyet konkrétan megsértett volna, csak általános elvárásokra hivatkozott.
6. Állította, hogy nem volt fenyegető egyik levele sem, kizárólag további eljárási cselekményekre vonatkozó tájékoztatást tartalmazott, intézkedése pedig a jogvita rövid úton történő lezárását célozta (hivatkozott e körben arra, hogy a nyilatkozat Bejelentő általi visszavonásával a további eljárások – így köztük a büntetőeljárás – kezdeményezése, illetve folytatása elkerülhető lett volna) Hivatkozott arra, hogy az Üttv. 1.§. (1) bekezdése alapján, köteles volt tájékoztatni a Bejelentőt, mint ellenérdekű felet az eljárások tervezett megindításáról, hogy – együttműködő magatartás esetén – az eljárások felesleges megindítása elkerülhető lett volna.
7. Sérelmezte, hogy a fegyelmi eljárások alapját képező bejelentések nincsenek díjfizetéshez kötve, így parttalanul van lehetőség eljárások kezdeményezésére, ami az ügyvédek számára teherterhel, a fegyelmi eljárással kapcsolatban kiesett munkaórák nem kerülnek ellentételezésre.

II.7

Az országos fegyelmi főbiztos a határozat helyben hagyását indítványozta.

II.8

A másodfokú fegyelmi tanács az ügyben 2024. február 21. napjára tárgyalást tűzött.

A tárgyalás kitűzését követően eljárás alá vont ügyvéd tárgyalás-ütközésre hivatkozással a tárgyalás halasztását kérte, az alapul hivatkozott körülmények igazolását követően a másodfokú fegyelmi tanács elnöke a halasztáshoz hozzájárult és a tárgyalás időpontját – napon belül – módosította.

A tárgyaláson a másodfokú fegyelmi tanács meghozta jelen határozatát.

III. A tényállás

III.1

A másodfokú fegyelmi tanács álláspontja szerint az elsőfokú fegyelmi tanács határozatában a tényállást helytállóan állapította meg, így azt a másodfokú tanács a másodfokú eljárásban is irányadónak tekinti.

A másodfokú fegyelmi tanács a tényállást az elsőfokú határozatban rögzítetteket érdemben nem módosítva, az alábbiak szerint állapítja meg.

III.2

Az eljárás alá vont ügyvéd a (...) Alapítvány (képv: (...) elnök) képviseletében 2022. november 29-én levelet intézett a Bejelentőhöz, amelyben a Bejelentőt nyilatkozattételre hívta fel 2022. november 15-én az eladó és (...) vevő között 2022. augusztus 12. napján létrejött adásvétellel összefüggően tett elővásárlási nyilatkozatával kapcsolatban. Az eljárás alá vont ügyvéd – az ingatlanokat érintő ráfordításokon, megtérítési igényeken és egyéb körülményeken túlmenően – a levelében tájékoztatta a Bejelentőt arról, hogy önmagában a Bejelentő (...) szám alatti bejelentett állandó lakcíme az elővásárlási jogosultságát nem alapozza meg, ahhoz a bejelentett lakcímen kívül az állandó lakcímként bejelentett lakóhely életvitelszerű használata is szükséges. Mivel a Bejelentő az elővásárlási jogosultként tett elfogadó nyilatkozatában tartózkodási helyeként a (...) szám alatti címet jelölte meg, valamint a felesége Facebook közösségi oldala a „lakóhely: Budapest” adatsort tartalmazza, így a levelében idézett jogszabályi és értelmező rendelkezések szerint a Bejelentő elővásárlási jogának a gyakorlása aggályos, illetve jogellenes, ennek alátámasztására a vonatkozó jogszabály alkalmazandó rendelkezéseit, BH-t és Kúriai döntéseket is megjelölte a levelében. Javasolta a személyes egyeztetést.

A Bejelentő a felhívásra 2022. november 30-án annyit válaszolt, hogy „Ügyvédem jelenleg szabadságát tölti, és a jövő héten fogunk reagálni a megkeresésére.”

Mivel az eljárás alá vont ügyvéd a Bejelentő által megjelölt határidőn belül választ nem kapott, 2022. december 10-én ismételt nyilatkozattételre hívta fel a Bejelentőt. Levelében ismételten kérte, hogy a Bejelentő nyilatkozzon arról, fenntartja vagy a jövő héten visszavonja-e a 2022. november 15-én tett elővásárlási jogosultként tett elfogadó nyilatkozatát. Egyben tájékoztatta arról, hogy abban a nem várt esetben, ha a „jövő hét keddig” a Bejelentő az elővásárlási elfogadó nyilatkozatát nem vonja vissza, úgy a 2022. november 29. napján

megküldött levele, különösen annak 1-2 oldalai alapján nyilatkozatokat fog előterjeszteni a földhivatal részére, valamint a Btk. 346. § (3) bekezdése és a Btk. 373. § (1) bekezdése alapján feljelentést fog benyújtani a rendőrségen. Levele a Btk. 346. § (1), (2) és (3) bekezdéseit (a büntetési tétellel együtt), valamint a Btk. 373. § (1) bekezdését teljes terjedelmében tartalmazta. Idézte azt is, hogy a Bejelentő a 2022. november 15. napján kelt elővásárlási nyilatkozata 2. oldalán úgy nyilatkozott, hogy „... az elővásárlási jog tekintetében olyan földműves, aki helyben lakó szomszédnak minősül (kivéve a (...). hrsz-ú ingatlant), mert (...) belterületén bejelentett lakóhellyel rendelkezik több, mint 3 éve és ezen a lakcímen életvitelszerűen ott lakik (Földforgalmi tv. 5.§ 9. pont) ...”

Az eljárás alá vont ügyvéd a felszólító levelében megállapította, hogy a Bejelentő fenti nyilatkozata ellentétes a 2022. szeptember 15. napján kelt nyilatkozatában rögzített (...) szám alatti tartózkodási hellyel, amelyet a felesége Facebookon megjelölt „lakóhely: Budapest” adatsora is alátámaszt, ami egy esetleges rendőrségi eljárás keretben ún. mobilcella információkkal is igazolható adat lenne.

Az eljárás alá vont ügyvéd 2023. január 31. napján bejelentő „és/vagy ismeretlen személy/ek” ellen feljelentést tett, a (...) Rendőr-Főkapitányság Bűnügyi Igazgatóság Gazdaságvédelmi Osztálya 2023. március 6-án kelt (...)/2023. bü. ügyszámú levelében értesítette, hogy a nyomozást elrendelte, majd a 2023. 08. 19-én kiadmányozott határozatával a hasonló tényállás alapján más feljelentő által indított (...)/2023. számú ügynek a fenti ügghöz való egyesítését rendelte el. Az egyesítésről rendelkező határozat kézbesítési címzettjei között 1. sor-szám alatt bejelentő megjelölésre került.

A Vármegyei Kormányhivatal (...)/2023. sz., 2023. március 7-én kelt határozatával az eladó, valamint vevő között létrejött, a határozatban megjelölt ingatlanokat érintő adásvételi szerződés jóváhagyását megtagadta, ezzel egyidejűleg bejelentő elfogadó nyilatkozat tevővel az adásvételi szerződést jóváhagyta.

Az eljárás alá vont ügyvéd vevő képviseletében a Törvényszékhez a MVKH alperes ellen a földforgalmi ügyben hozott határozat jogszerűségének felülvizsgálata iránt keresetet terjesztett elő, a per K.../2023. szám alatt folyamatban van.

IV. A másodfokú fegyelmi tanács jogi álláspontjának leírása

IV.1

A másodfokú fegyelmi tanács az elsőfokú határozatot az FE 35.2. pontjának rendelkezései szerint a fellebbezés keretei között bírálta felül.

A másodfokú fegyelmi tanács a határozat hatályon kívül helyezését megalapozó eljárási szabálysértést nem azonosított, az elsőfokú eljárás a vonatkozó szabályok betartásával került lefolytatásra.

IV.2

A fegyelmi eljárás feladata és célja, hogy az eljárás alá vont ügyvédnek a fegyelmi biztos eljárás megindításáról rendelkező határozatában megjelölt magatartása az ügyvédi tevékenységre vonatkozó normák figyelembevételével megvalósít-e fegyelmi vétséget, avagy sem?

IV.3

A másodfokú fegyelmi tanács rögzíti, hogy a fegyelmi eljárásnak nem képezi, nem képezheti tárgyát az ügyvédi felszólító levéllel érintett elővásárlási jog gyakorlására vonatkozó nyilatkozat és az annak megtételével kapcsolatos körülmények tartalmi értékelése, az a termőföld adásvétel ügyében eljárni jogosult hatóságok és bíróságok kompetenciakörébe tartozó kérdés.

A tény, hogy ilyen eljárás folyamatban van, kétségek nélkül alátámasztja, hogy az eljárás alá vont ügyvéd a levelében részletezettek szerint járt el, azonban ez a kérdés az ügyvédi levélben foglaltak fenyegető voltának értékelését nem érinti.

IV.4

Ugyanígy nem képezheti a fegyelmi eljárás tárgyát annak értékelése, hogy az elővásárlási jog gyakorlására vonatkozó nyilatkozat megtétele és előterjesztése kapcsán valósult-e meg bármilyen bűncselekmény, minthogy az a nyomozó hatóságok és büntetőbíróságok kompetenciakörébe tartozó kérdés.

Az eljárás alá vont ügyvéd fellebbezésében foglaltakra tekintettel a másodfokú fegyelmi tanács rögzíti, hogy a fegyelmi eljárás iratai között nem áll rendelkezésre olyan irat, amelynek alapján bejelentővel szemben a nyomozó hatóság gyanúsítással élt volna, őt az eljárásba gyanúsítottként vonta volna be. A csatolt határozat azon személyeket, akiknek a határozatot kézbesíteni kell (és amelyekre hivatkozással eljárás alá vont ügyvéd gyanúsításra vonatkozó következtetését levonta) eljárásbeli minőségük értékelése nélkül sorolja fel.

Megjegyzi azonban a másodfokú fegyelmi tanács, hogy a fegyelmi felelősség értékelése körében a konkrét ügyvédi kommunikációt kellett vizsgálni, nem pedig a büntetőjogi értékelés megalapozottságát. Kezelhetetlen jogbizonytalanságot teremtené a fegyelmi gyakorlatban, ha egy büntetőeljárásra vonatkozó ügyvédi hivatkozás annak függvényében minősülne vagy nem minősülne fegyelmi vétségnek, hogy indult-e büntetőeljárás a kapcsolódó feljelentés alapján vagy sem.

IV.5

Jelen fegyelmi eljárásban általános jogértelmezési kérdésként azt kellett tehát vizsgálni, hogy a vonatkozó ügyvédi normák alapján az ügyvédi tevékenység gyakorlása során, polgári tárgyú jogvitával összefüggésben tanúsított magatartás kapcsán az eljáró ügyvédnek az ellenérdekű féllel történő kommunikáció során van-e joga és lehetősége büntetőjogi jogszabályokra történő hivatkozással élni, és amennyiben igen, úgy ezt milyen körben és formában teheti meg?

Konkrét kérdésként pedig az képezte a fegyelmi eljárás tárgyát, hogy az eljárás alá vont ügyvéd sérelmezett ügyvédi leveleinek tartalma az előző kérdésre adott válasz szerint meghatározható keretek között maradt-e, avagy azokat átlépve fegyelmi vétséget valósított meg?

IV.6

A MÜK OFB másodfokú fegyelmi tanácsának FF/090/2022. számú ügyben (azonos alszám, eltérő évszám) hozott határozatában rögzített alábbi megállapításokat a másodfokú fegyelmi tanács jelen ügyben is irányadónak tartja:

„A másodfokú fegyelmi tanács álláspontja szerint nem lehet kategorikusan elzárni az ügyvédeket attól a lehetőségtől, hogy a jogviták rendezése kapcsán egyes magatartások lehetséges büntetőjogi következményeit bemutassák, adott esetben akár a feljelentés megtételét, mint jogkövetkezményt – nem csak üres fenyegetésként – kilátásba helyezték. Erre azonban – ahogy az elsőfokú határozatban is rögzítésre került – a feljelentés megtételével felmerülő következmények vállalása mellett van lehetőség.

A feljelentés, mint eszköz alkalmazása során mindenképpen tekintettel kell lenni azonban a büntetőjog ultima ratio jellegére, amire is figyelemmel annak alkalmazását az utolsó lehetőségek között kell fontolóra venni. Ha már az ügyvéd úgy dönt, hogy felveti a büntetőjogi felelősség kérdését, fokozott körültekintést kell tanúsítania az alapul szolgáló tények vizsgálata körében, és tartózkodni kell a bűncselekmény megállapítása körében az értékelő megállapítások

megtételeztől (figyelemmel arra, hogy az ügyvédnek ilyenre nincsen hatásköre), a tájékoztatásnak pedig objektívnek kell lennie.

A büntetőjogi felelősségre vonatkozó tájékoztatás vagy felhívás nem célozhatja, hogy kizárólag a büntetőeljárás miatti fenyegetettség révén legyen kikényszeríthető a képviselt fél álláspontjának elfogadása.”

Osztja a másodfokú fegyelmi tanács az eljárás alá vont ügyvéd fellebbezésében hivatkozott FF/071/2022. számon közzétett MÜK OFB másodfokú tanácsi határozat azon megállapítását, amely szerint a (büntetőjogi jogkövetkezményekre utalást tartalmazó) „ilyen és ehhez hasonló tartalmú ügyvédi felszólító levelek megfogalmazása során az ügyvédeknek különös körülményekkel kell eljárniuk, mert adott esetben előfordulhat, hogy a levél tartalma már olyan súlyú közvetlen fenyegetést tartalmaz, mely elérheti a fegyelmi vétség szintjét, így fegyelmi büntetés kiszabását vonhatja maga után.”

Az ellenérdekű féllel történő kommunikációt szabályozó előírások (vö. ÜESZ 13.1 pont) általános tartalmú rendelkezéseként kerültek megfogalmazásra.

Az ügyvédi tevékenység során büntetőjogi jogkövetkezményekkel kapcsolatos kommunikáció vonatkozásában tételes jogi szabályozás nincsen. Megjegyzi a másodfokú tanács, hogy mivel minden eset egyedi, kazuisztikus szabályozás megalkotása e körben nyilvánvalóan több problémához vezetne, mint amennyi előnyt a tételes előírások biztosítani tudnának.

IV.7

A fentiek rögzítését követően a másodfokú fegyelmi tanács érdemben vizsgálta a fellebbezéssel támadott határozatnak a konkrét levélre vonatkozó megállapításait és a fellebbezésben foglaltakra tekintettel értékelte, hogy a kérdéses ügyvédi levelek fenyegetőnek tekinthetőek-e?

A másodfokú fegyelmi tanács a közvetlen fenyegetettség érzetének kiváltására alkalmasságot megalapozó körülményként értékelte, hogy a levélben komplett büntetőjogi tényállások kerültek hosszan idézésre.

Szintén a közvetlen fenyegetettség érzetének kiváltására alkalmasságot megalapozó körülményként értékelte a másodfokú fegyelmi tanács azt, hogy az ügyvédi felszólító levélben foglalt feljelentés elmaradása kizárólag azzal a címzett magatartással kerülhető el, ha és amennyiben a címzett az elővásárlási jogra vonatkozó nyilatkozatot megteszi.

Jelen fegyelmi tanács arra az álláspontra jutott, hogy az eljárás alá vont ügyvéd 2022. december 10. napján kelt levele annak megfogalmazása és tartalma alapján olyan súlyú közvetlen fenyegetést tartalmaz, amely alkalmas a laikus – nem ügyvéd és a rendelkezésre álló adatok alapján nem jogvégzett – személyben a közvetlen fenyegetettség érzetét kiváltani, amely már eléri a fegyelmi véttség megállapításához szükséges szintet.

Az ÜESZ 13.1. pontja az alábbiakat írja elő az ügyvédek számára:

„Az ügyvédi tevékenység gyakorlója tárgyalásai és eljárásai során hivatása hagyományainak megfelelően érintkezik a bíróságok, hatóságok tagjaival, valamint mindenki mással, akivel eljárása során kapcsolatba kerül, részükre a kellő megbecsülést és tiszteletet megadja.....”

A másodfokú tanácsnak azt kellett vizsgálnia, hogy eljárás alá vont ügyvéd 2022. december 10. napján kelt levele, ezen kritériumoknak megfelel-e. A mindenki más kifejezés egyértelműen az ellenérdekű félre is vonatkozik.

A másodfokú tanács többségi véleménye szerint a levél megfogalmazása és tartalma nem az ügyvédség hagyományainak megfelelő és az ellenérdekű fél részére nem biztosít sem tiszteletet, sem megbecsülést.

Az ügyvédség az igazságszolgáltatás része, de ennek ellenére nem hozhat a bíróságok hatáskörébe tartozó döntéseket. Azt, hogy ki milyen bűncselekményt követ el, nem a mi hivatásrendünk dönti el. Az ellenérdekű fél kioktatása saját jogi képviselőjének feladata és kötelezettsége. Helyesen állapította meg az I. fokú fegyelmi tanács, hogy a levél félelem keltésére alkalmas. Az ügyvédnek levelezése során úgy kell megválasztani kifejezéseit és mondandóját, hogy az kulturált legyen, az esetleges jogkövetkezményekre közvetetten utalhat, de az a másik felet ne elrettentse, csak elgondolkoztassa.

A vizsgált levél további problémája, hogy maga az ügyvéd kíván feljelentést tenni. Az ügyvéd legfeljebb arról tájékoztathatja az ellenérdekű felet, hogy ügyfele megfontolja esetleges feljelentés megtételét. Az ügyvédség hagyományainak nem az felel meg, hogy maguk az ügyvédek feljelentgetnek másokat, legfeljebb segítenek ügyfelüknek annak előkészítésében. Amennyiben az ügyfél hamis tájékoztatást ad az ügyvédjének, aki ez alapján büntető feljelentést tesz, ki követ el egy másik bűncselekményt, az ügyvéd vagy ügyfele?

A másodfokú fegyelmi tanács álláspontja szerint az ügyvédek kommunikációja során érvényesülő követelmények körében az ÜESZ 13.1. pontja által

zsinórmértékként meghatározott hivatásbeli hagyományok a levélben alkalmazottnál sokkal árnyaltabb, ügyvédhez méltó megfogalmazás alkalmazását várják el.

Az elsőfokú fegyelmi határozat kellő részletességgel kifejtette, hogy az Üttv. 1. § (1) bekezdésében és az ÜESZ 2.1. pontjában megjelölt jogi szakértelem és törvényes eszköz fogalmába beleértendő az is, hogy az ügyvéd presszionáló vagy akarathajlító közlést tartalmazó levelet nem küld az ellenérdekű félnek. Utalt továbbá az elsőfokú határozat a levelezéssel kapcsolatos speciális előírás hiányában az általános magatartási követelményeket előíró – hivatkozott – szabályok érvényesülésére.

A másodfokú fegyelmi tanács álláspontja szerint a fellebbezéssel támadott határozat kellő pontossággal jelölte meg azon jogszabályi rendelkezéseket és alkalmazásuk indokait, amelyek megsértésére tekintettel a fegyelmi vétség elkövetését megállapította.

A fentiekben részletezettekre tekintettel az elsőfokú határozat megállapításainak megváltoztatására, fegyelmi vétség elkövetése hiányának megállapítására és az eljárás megszüntetésére a másodfokú fegyelmi tanács nem látott alapot.

IV.8

Az eljárás alá vont ügyvéd által előterjesztett fellebbezés fegyelmi vétség elkövetésének hiányában – az eljárás megszüntetése által – a kiszabott jogkövetkezmény mellőzésére irányult, így az alkalmazott büntetés tényét vitatta.

A fegyelmi vétségek megvalósulását a másodfokú fegyelmi tanács a kifejtettek alapján megalapozottan megállapíthatónak értékelte, így az elsőfokú határozat – alkalmazható legenyhébb – jogkövetkezményt kiszabó rendelkezése indokolt és megalapozott.

IV.9

A másodfokú fegyelmi tanács rögzíti, hogy az előzetes vizsgálat alapját képező bejelentések kezelésének és esetleges korlátozásának rendszere, az azokra vonatkozó változtatási javaslat a jelen fegyelmi eljárás kereteit meghaladó kérdés, így az e körben előterjesztett felvetéseket a másodfokú fegyelmi tanács érdemi vizsgálata köréből kizárta.

V. Költségekre vonatkozó és keresetindítási lehetőségre vonatkozó rendelkezés indokolása

A fegyelmi eljárás költségei és az arra fordított időre tekintettel kieső bevételek kapcsán előterjesztett hivatkozásaira tekintettel tájékoztatja a másodfokú fegyelmi tanács az eljárás alá vont ügyvédet, hogy a fegyelmi eljárással felmerült költségeinek megtérítésére az Üttv. 142. §. (4) bekezdése szerint, a fegyelmi eljárásról szóló 20/2018. (XI. 26.) MÜK szabályzat (a továbbiakban: *FE*) 40.3. és 40.6. pontjai alapján tarthat igényt.

A határozat rendelkező részének helybenhagyást kimondó rendelkezése az Üttv. 138.§. (1) bekezdés c.) pontján alapul.

A megállapított másodfokú átalányköltség mértéke a FE 40.2. c) pontján alapul. Eljárás alá vont ügyvéd fellebbezése eredménytelen volt, ezért a másodfokú költségek viselésére köteles az Üttv. 142. §. (2) bekezdése alapján.

A határozat rendelkező részének jogerőt megállapító rendelkezése a FE. 35.5. és 38.1. pontján alapul.

A határozat rendelkező részének kereset előterjesztésének lehetőségéről való tájékoztatása az Üttv.139. § rendelkezésein alapul.

A másodfokú határozat ellen a közigazgatási perekre vonatkozó szabályoknak megfelelő perindítás lehetőségét az Üttv. 139. § (1) bekezdése biztosítja (...) kiválasztani.

Budapest, 2024. február 21.

Magyar Ügyvédi Kamara
Országos Fegyelmi Bizottság
Másodfokú Fegyelmi Tanácsa

A határozat 2024. február 21. napján jogerős. A Fővárosi Törvényszék eljárás alá vont ügyvéd keresetét 2025. április 29. napján elutasította.

Fővárosi Törvényszék

Az ügy száma: 49.K.703.715/2024.

A felperes: Dr.

Az alperes: Magyar Ügyvédi Kamara Országos Fegyelmi Bizottsága (1054 Budapest, Szemere u. 8.)

Az alperes képviselője: dr.

A per tárgya: a köztestületi ügyben hozott FF/090/2023 számú határozat felülvizsgálatával kapcsolatos közigazgatási jogvita

Í T É L E T

A bíróság a keresetet elutasítja.

Kötelezi a bíróság a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 30 000 -, (Harmincezer) forint perköltséget.

Kötelezi a bíróság a felperest, hogy az ítélet közlésétől számított 60 napon belül fizessen meg 30 000,-(Harmincezer) Ft eljárási illetéket a Nemzeti Adó- és Vámhivatal illetékbevételei számlájára, a befizetés során közleményként tüntesse fel a Fővárosi Törvényszéket, a bírósági ügyszámot, és a befizetésre kötelezett adóazonosító számát.

Az ítélettel szemben fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A per alapjául szolgáló tényállás

- [1] A bíróság a keresetlevél, a védírat, valamint a rendelkezésre álló iratanyag alapján az alábbi tényállást állapította meg.
- [2] A felperes, mint a Alapítvány képviselőjében eljáró ügyvéd 2022. november 29. napján levelet intézett (a továbbiakban: első levél) , (a továbbiakban: bejelentő), mint elővásárlási jogosulthoz, amelyben a bejelentőt nyilatkozattételre hívta fel a 2022. november 15. napján az eladó és vevő között 2022. augusztus 12. napján létrejött adásvétellel összefüggően tett elővásárlási nyilatkozatával kapcsolatban. A felperes az ingatlanokat érintő ráfordításokon, megtérítési igényeken és egyéb körülményeken túlmenően – a levelében tájékoztatta a bejelentőt arról, hogy önmagában a bejelentő szám alatti állandó lakcíme az elővásárlási jogosultságát nem alapozza meg, ahhoz a bejelentett lakcímen kívül az állandó lakcímként bejelentett lakóhely életvitelszerű használata is szükséges. Mivel a bejelentő az elővásárlási jogosultként tett elfogadó nyilatkozatában tartózkodási helyeként a szám alatti címet jelölte meg, valamint a felesége

Facebook közösségi oldala a „lakóhely: Budapest” adatsort tartalmazza, így a levelében idézett jogszabályi és értelmező rendelkezések szerint az elővásárlási jogának a gyakorlása aggályos, illetve jogellenes, ennek alátámasztására a vonatkozó jogszabály alkalmazandó rendelkezéseit, BH-t és Kúriai döntéseket is megjelölte a levelében. Javasolta továbbá a személyes egyeztetést.

- [3] A bejelentő a 2022. november 30. napján küldött levelében arról tájékoztatta a felperest, hogy az ügyvédje a szabadságát tölti, így a legkésőbb következő héten tud reagálni a megkeresésre.
- [4] A felperes ezt követően – mivel a bejelentő a megjelölt határidőn belül nem reagált – 2022. december 10. napján (a továbbiakban: második levél) ismételt nyilatkozattételre hívta fel a bejelentőt. A második levelében ismételten kérte, hogy a bejelentő nyilatkozzon arról, fenntartja vagy a jövő héten visszavonja-e a 2022. november 15-én tett elővásárlási jogosultként tett elfogadó nyilatkozatát. Egyben tájékoztatta arról, hogy abban a nem várt esetben, ha a „jövő hét keddig” a bejelentő az elővásárlási elfogadó nyilatkozatát nem vonja vissza, úgy a 2022. november 29. napján megküldött levele, különösen annak 1-2 oldalai alapján nyilatkozatokat fog előterjeszteni a földhivatal részére, valamint a Büntető Törvénykönyvről szóló 2012.évi C. törvény (a továbbiakban: Btk.) 346. § (3) bekezdése és a Btk. 373. § (1) bekezdése alapján feljelentést fog benyújtani a rendőrségen. A felperes második levele a Btk. – okirattal visszaélés bűncselekményét rögzítő – 346. § (1), (2) és (3) bekezdéseit (a büntetési tétellel együtt), valamint a Btk. – csalás bűncselekményét rögzítő – 373. § (1) bekezdését teljes terjedelmében tartalmazta. Idézte a bejelentő 2022. november 15. napján kelt elővásárlási nyilatkozata 2. oldalán található azon nyilatkozatot is, miszerint a bejelentő „... az elővásárlási jog tekintetében olyan földműves, aki helyben lakó szomszédnak minősül (kivéve a ... rsz-ú ingatlant), mert ... belterületén bejelentett lakóhellyel rendelkezik több, mint 3 éve és ezen a lakcímen életvitelszerűen ott lakik (Földforgalmi tv. 5.§ 9. pont)” A felperes a második levelében megállapította, hogy a bejelentő fenti nyilatkozata ellentétes a 2022. szeptember 15. napján kelt nyilatkozatában rögzített ... Budapest, ... szám alatti tartózkodási hellyel, amelyet a felesége Facebookon megjelölt „lakóhely: Budapest” adatsora is alátámaszt, ami egy esetleges rendőrségi eljárás keretben ún. mobilcella információkkal is igazolható adat lenne.
- [5] A bejelentő 2023. március 16. napján előterjesztett bejelentésében a felperes leveleinek tartalmát – valótlan állításokra hivatkozással és büntetőeljárással fenyegetést sérelmezve – kifogásolta arra hivatkozással, hogy az sérti az ügyvédi hivatás etikai szabályairól és elvárásairól szóló 6/2018. (III. 26.) MÜK szabályzat (a továbbiakban: Etikai Szabályzat) 11.5. pontját és az ügyvédi tevékenységről szóló 2017. évi LXXVIII. törvény (a továbbiakban: Üttv.) 107.§ a) pontjának rendelkezéseit.
- [6] A Budapesti Regionális Fegyelmi Bizottság Fegyelmi Tanácsa (a továbbiakban: elsőfokú hatóság) a 2023. szeptember 25. napján kelt, 2023.F.167/11. (2023.V.127.) számú fegyelmi határozatában megállapította, hogy a felperes 1 rendbeli fegyelmi vétséget követett el, ezért őt az Üttv. 108. § a) pontja és a 109. § (1) bekezdése alapján írásbeli megrovás fegyelmi büntetéssel sújtotta, egyúttal kötelezte az eljárás 80 000,- Ft összegű átalányköltségének megfizetésére. Az elsőfokú hatóság a határozatában megállapította, hogy a felperes azzal a magatartásával, hogy a második levélben rendőrségi feljelentést helyezett kilátásba, amennyiben a bejelentő az elővásárlási jogát gyakorló nyilatkozatát nem vonja vissza, megszegte az Üttv. 1. § (1) bekezdését és 107. § a) pontját, valamint az Etikai Szabályzat 2.1. és 12.1. pontjait. A felperes a második levelében tett azon megfogalmazás, hogy amennyiben a bejelentő nem vonja vissza az elővásárlási jog gyakorlására vonatkozó nyilatkozatát, úgy

feljelentést tesz, alkalmas arra, hogy a laikus bejelentő akaratára jelentős ráhatással legyen és rá komoly nyomást gyakoroljon. Ezzel a felperes túllépte az etikailag még elfogadható magatartást. Az elsőfokú hatóság megítélése szerint nem minősül törvényes eszköznek az, hogy polgári igény érvényesítésével kapcsolatosan büntetőeljárás kilátásba helyezésével kívánja az ügyet megoldani, akár a saját ügyfele nyomásának engedve, továbbá a kérelemmel együtt megjelölt büntetőjogi rendelkezések ilyen formában való kiemelése nem pusztán tényközlés és tájékoztatás arról, hogy mit fog tenni, hanem a bejelentőre olyan akarathajlító nyomásgyakorlás, amivel a felperes a nyilatkozat visszavonását kívánta elérni. Az elsőfokú hatóság a határozatában hangsúlyozta, hogy a büntetőjogi következményekkel való fenyegetés – beleértve a burkolt fenyegetést is – nem a megengedett törvényes eszköze az igényérvényesítésnek. Törvényes eszköz maga a jogos igény érvényesítése céljából történő feljelentés, azonban a felszólító levélben az azzal való fenyegetés nem. Az elsőfokú hatóság megállapítása szerint a felperes második levelének hangvétele akarathajlító és nyomást gyakorló, valamint a laikus bejelentőben a félelem kiváltására alkalmas lehet. Rögzítette továbbá, hogy a fegyelmi eljárás tárgyát képező levél megítélése független attól, hogy a felperes a bejelentő magatartását helyesen ítélte-e meg jogellenesnek, figyelemmel arra, hogy annak megállapítása bírósági, hatósági jogkör.

- [7] Az alkalmazott büntetés kapcsán rögzítette, hogy azt – a fokozatosság elvének figyelembe vételével – úgy összes körülményére tekintettel az Üttv. 108. § a) pontja és a 109. § (1) bekezdése alapján állapította meg, melynek során súlyosító körülményt nem észlelt, ugyanakkor nyomatékos enyhítő körülményként értékelte a felperes 15 éve tartó ügyvédi tevékenysége alatti makulátlan fegyelmi előéletét. Az írásbeli megrovás fegyelmi büntetés arányban áll a cselekmény tárgyi súlyával.
- [8] A felperes a fellebbezésében az elsőfokú határozat megváltoztatását kérte akként, hogy az alperes a vele szemben folyó fegyelmi eljárást szüntesse meg, s a bejelentő panaszát utasítsa el. Sérelmezte az elsőfokú határozat büntetőjogi megközelítését a második levele tartalmának akarathajlító és nyomásgyakorló hangvételére, valamint az ellenérdekű fél megfélemlítésére alkalmas voltára vonatkozóan. Állította továbbá, hogy a határozat ellentétes az alperes másodfokú fegyelmi tanácsának FF/071/2022 számon közzétett határozatában kifejtettekkel, ahol a fegyelmi tanács – a büntetőeljárásra történő hivatkozást tartalmazó ügyvédi levél értékelése körében – fegyelmi vétség elkövetésének hiányát állapította meg, minthogy a kérdéses levél nem tartalmazott semmilyen sértő kitétel. Kifejtette, hogy a hivatkozott másodfokú határozatban lefektetett kritériumoknak a második levél is megfelelt. Az eljárás során csatolt egyesítésről rendelkező határozatra alapítottnak előadta, hogy a bejelentő a nyilatkozattal összefüggő büntetőeljárásban gyanúsítottként érintett, ami álláspontja szerint igazolja azt, hogy a levelében nem állított valótlanúságot, ellenkező esetben nem szerepelne az eljárásban gyanúsítottként. Hivatkozott továbbá arra, hogy a BH2009.7.214. számon közzétett eseti döntésben rögzítettek értelmében a büntető feljelentés megtétele önmagában nem jogellenes. Azt is kifogásolta, hogy az elsőfokú határozat nem jelölte meg az Üttv. 1.§ (1) és/vagy (3) bekezdésének vagy az Etikai Szabályzat 2.1. pontjának azon részét, amelyet konkrétan megsértett volna, csak általános elvárásokra hivatkozott. Álláspontja szerint nem volt fenyegető egyik levele sem, azokban kizárólag további eljárási cselekményekre vonatkozó tájékoztatást adott a bejelentőnek, mely intézkedése a jogvita rövid úton történő lezárását célozta. Hivatkozott arra is, hogy az Üttv. 1.§. (1) bekezdése alapján köteles volt tájékoztatni a bejelentőt, mint ellenérdekű felet az eljárások tervezett megindításáról, hogy – együttműködő magatartás esetén – az eljárások felesleges megindítása elkerülhető lett volna. Sérelmezte továbbá, hogy a fegyelmi eljárások alapját képező bejelentések nincsenek díjfizetéshez kötve, így parttalanul van lehetőség eljárások kezdeményezésére, mely

álláspontja szerint az ügyvédek számára teherterhel, mivel a fegyelmi eljárással kapcsolatban kiesett munkaórák nem kerülnek ellentételezésre.

- [9] A fenti előzményeket követően az alperes a 2024. február 21. napján kelt, FF/090/2023 számú határozatával az elsőfokú hatóság határozatát az Üttv. 138.§. (1) bekezdés c) pontja alapján helybenhagyta. A döntésének indokolásában rögzítette, hogy a fegyelmi eljárásnak nem képezi, nem képezheti tárgyát a felperes felszólító leveleivel érintett elővásárlási jog gyakorlására vonatkozó nyilatkozat és az annak megtételével kapcsolatos körülmények tartalmi értékelése. Nem képezheti a fegyelmi eljárás tárgyát annak az értékelése sem, hogy az elővásárlási jog gyakorlására vonatkozó nyilatkozat megtétele és előterjesztése kapcsán valósult-e meg bármilyen bűncselekmény. Kiemelte, hogy a jelen fegyelmi eljárásban a felperes fegyelmi felelősségének az értékelése körében kizárólag a konkrét felperesi kommunikációt kellett vizsgálni, nem pedig a büntetőjogi értékelés megalapozottságát. Megállapította, hogy a felperes által hivatkozott FF/090/2022. számú ügyben hozott határozatban foglalt megállapításokat a jelen ügyben is irányadónak tartja. Ugyan az ügyvédi tevékenység során büntetőjogi jogkövetkezményekkel kapcsolatos kommunikáció vonatkozásában tételes jogi szabályozás nincsen, azonban az ellenérdekű féllel történő kommunikációt szabályozó előírások (Etikai Szabályzat 13.1 pont) általános tartalmú rendelkezésekként kerültek megfogalmazásra. Az eljárása során a közvetlen fenyegetettség érzetének kiváltására alkalmasságot megalapozó körülményként értékelte, hogy a második levélben komplett büntetőjogi tényállások kerültek hosszan idézésre a felperes részéről, továbbá azt, hogy a második felszólító levelében foglalt feljelentés elmaradása kizárólag azzal a bejelentő általi magatartással kerülhető el, ha és amennyiben az elővásárlási jogra vonatkozó nyilatkozatot visszavonja. Megállapíthatónak találta, hogy a felperes második levele annak megfogalmazása és tartalma alapján olyan súlyú közvetlen fenyegetést tartalmaz, amely alkalmas a laikus – nem ügyvéd és a rendelkezésre álló adatok alapján nem jogvégezett – személyben a közvetlen fenyegetettség érzetét kiváltani, amely már eléri a fegyelmi vétség megállapításához szükséges szintet. Az alperes (másodfokú tanácsának többségi véleménye) szerint a második levél megfogalmazása és tartalma nem az ügyvédség hagyományainak megfelelő és az ellenérdekű fél részére nem biztosít sem tiszteletet, sem megbecsülést. Hangsúlyozta, hogy az ügyvédnek levelezése során úgy kell megválasztani kifejezéseit és mondandóját, hogy az kulturált legyen, az esetleges jogkövetkezményekre közvetetten utalhat, azonban a másik felet ne rettentse el, csak elgondolkottassa. A második levélben aggályos továbbá, hogy maga a felperes, mint ügyvéd kíván feljelentést tenni. Ennek kapcsán megállapította, hogy az ügyvéd legfeljebb arról tájékoztathatja az ellenérdekű felet, hogy ügyfele megfontolja esetleges feljelentés megtételét. Mindezek alapján megállapította, hogy az ügyvédek kommunikációja során érvényesülő követelmények körében az Etikai Szabályzat 13.1. pontja által zsinórmértékként meghatározott hivatásbeli hagyományok a második levélben megfogalmazottaknál sokkal árnyaltabb, ügyvédhez méltó megfogalmazás alkalmazását várják el, melyre tekintettel az elsőfokú határozat – alkalmazható legenyhébb – jogkövetkezményt kiszabó rendelkezése indokolt és megalapozott.

A kereset, a védirat

- [10] A felperes – pontosított keresetében – elsődlegesen az alperes határozatának megsemmisítését kérte azzal, hogy a bíróság utasítsa az elsőfokú fegyelmi tanácsot a fegyelmi eljárás megszüntetésére, másodlagosan pedig a határozat megsemmisítését és az elsőfokú hatóság új eljárásra utasítását kérte azzal, hogy az új eljárásban a hatóság a kötelezettségzegés megállapítása mellett a fegyelmi büntetés kiszabását mellőzze. Perköltségre igényt tartott.

- [11] Véleménye szerint az alperesi határozat jogi és ténybeli alapon egyaránt megalapozatlan. Fenntartotta a fellebbezésében foglaltakat, vitatva, hogy a második levél megfogalmazása és tartalma alkalmas volt a laikus és nem ügyvéd és jogvégzett személyben fenyegetettség érzetét kiváltani. Álláspontja szerint a bejelentővel kizárólag tényeket közölt és tájékoztatást adott a részére, hogy milyen jogi lépést lesz kénytelen megtenni, ha nem vonja vissza a jogellenes, valótlan tartalmú elővásárlási jogát gyakorló nyilatkozatát. Rögzítette, hogy sem az Üttv., sem az Etikai Szabályzat nem tartalmaz arra vonatkozó tiltást, hogy egy ügyvéd nem adhatna tájékoztatást arról, hogy feljelentést fog tenni egy konkrét ügyben. Véleménye szerint a levelei megfelelnek az Üttv. és az Etikai Szabályzat rendelkezéseinek, azokban részletesen levezette, hogy a bejelentő mely magatartását tekinti olyannak, amely büntetőeljárás alapjául szolgálhat. Hangsúlyozta, amennyiben a bejelentő a levelei alapján visszavonta volna az általa jogellenesnek vélt nyilatkozatát, akkor nem indult volna az ügyben büntetőeljárás, valamint azt is, hogy a jogvita mielőbbi lezárása érdekében tette meg a terhére rótt cselekményeket. Álláspontja szerint az alperesi fegyelmi tanácsnak nem volt illetékessége arra, hogy büntetőjogi szempontból értelmezze a vitatott felperesi megfogalmazást. Állította, hogy a második levelében nem fenyegette meg a bejelentőt, hanem csupán „egérutat” mutatott neki. Hivatkozott arra, hogy a bejelentő időközben gyanúsított lett az általa tett feljelentés alapján indult eljárásban. Változatlanul állította, hogy mind az elsőfokú-, mind az alperesi határozat irat- és jogellenes, továbbá ellentétes a BH.2009.7.214. számon közzétett döntéssel, mely alátámasztja, hogy nem végzett jogellenes befolyásolást. Abszurdnak tartja, hogy az (ellenérdekű) bejelentő panasza alapján presztízavesztéseget szenvedjen. Álláspontja szerint téves volt a bejelentőnek a MÜK honlapról idézett anonim határozat szerinti párhuzamba állítása a felperes leveleivel, figyelemmel arra, hogy a második levél tartalmazta annak jogi levezetését, mely elkövetési magatartást tekinti alkalmasnak a büntetőjogi következmények érvényre juttatására, továbbá kiemelte, hogy egyik levele sem tartalmaz valótlanságot. Sérelmezte továbbá, hogy alperes nem vette figyelembe a Csődtörvény rendelkezéseire történő analóg hivatkozását.
- [12] Indítványozta a Vármegyei Rendőr-főkapitányság megkeresését és tájékoztatásának kérését az előtte a bejelentő vonatkozásában indult eljárás állásával kapcsolatban.
- [13] A felperes a védíratra tett észrevételében sérelmezte, hogy az alperesi (és elsőfokú) határozat az Üttv. 1. § (1) és (3) bekezdésére és az Üttv. 107. § (1) bekezdés a) pontjára, illetve az Etikai Szabályzat 2.1. és 13.1. pontjaira csak általánosságban hivatkozott, azok tételes, konkrét megsértése nélkül. Az alperes a védíratában maga is elismerte, hogy a jelen esetre - az ügyvédi tevékenység során büntetőjogi jogkövetkezményekkel kapcsolatos kommunikáció vonatkozásában – nincs tételes jogi szabályozás, azaz az alperes gumiszabályként értelmezte az Üttv. 1. § (1) és (3) bekezdését, valamint az Etikai Szabályzat 2.1. és 13.1. pontjait is, amikor a határozatában azok megsértésére hivatkozott. Ennek kapcsán kiemelte, hogy 3/2015. (II. 2.) AB határozat – amelyben az Alkotmánybíróság megállapította, hogy az Alaptörvény 28. cikkére is tekintettel a bíróságoknak az a kötelezettsége adódik, hogy ha olyan jogszabályt értelmeznek, amely valamely alapjog gyakorlását korlátozza, akkor a jogszabály engedte értelmezési mozgástér keretein belül az érintett alapjog korlátozását kizárólag a szükséges és arányos mértékű beavatkozás szintjére szorítsák. – az alperesre is vonatkozik, az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény 39. § (1) bekezdése alapján.
- [14] Sérelmezte a védíratban tett (7. oldal 3. bekezdés vége és a 10. oldal 1. bekezdése) azon megállapítást, miszerint „amely már eléri a fegyelmi vétség megállapításához szükséges szintet” szubjektív, hiszen, ha alperes is elismerte, hogy „tételes jogi szabályozás nincsen”,

akkor mégis mi az a szint, amit vizsgált és mi alapján (amire az „így szoktuk” nyilván elégtelen). Előadta, hogy a Vármegyei Rendőr-főkapitányság által a bíróság részére megküldött tájékoztató levél (annak utolsó előtti mondata) igazolta, hogy a bejelentő tényleges lakcíme a Budapest, szám alatt található, mely életvitelszerű tartózkodási helye. Ugyanezt tartalmazza a megküldött rendőrségi eljárás megszüntetéséről rendelkező határozat. Utalt arra is, hogy a Magyar Ügyészség működésével kapcsolatos „jogállami kétségek” köztudomásúak, amit véleménye szerint igazol, hogy az ezen ügyben a fentebb idézett megállapítás ellenére megszüntették az eljárást, amivel kapcsolatban felülvizsgálati eljárást fog kezdeményezni. Állította, hogy az alperes határozata ellentétes az FF/071/2022. számú határozatával, mert azon másodfokú döntés helybenhagyta a Budapesti Regionális Fegyelmi Bizottság Fegyelmi Tanácsának 2022.F.148/9. számú határozatát. Minderre pedig az alperes nem reagált. A védirat 10. oldal 7-8. bekezdéseit iratellenesnek vélte, továbbá véleménye szerint gumiszabály értelmezésen alapuló, „így szoktuk” indokolás, miszerint a vizsgált levél további problémája volt, hogy maga az ügyvéd kíván feljelentést tenni, miközben az ügyvéd legfeljebb arról tájékoztathatja az ellenérdekű felet, hogy ügyfele megfontolja esetleges feljelentés megtételét. Iratellenesnek és abszurdnak vélte az alperes azon kijelentését, mely szerint „Az ügyvédség hagyományainak nem az felel meg, hogy maguk az ügyvédek feljelentgetnek másokat, legfeljebb segítenek ügyfelüknek annak előkészítésében.” Ennek kapcsán rögzítette, hogy az elsőfokon benyújtott nyilatkozatához csatolta a feljelentést, ami alapján tényként megállapítható, hogy az ügyfele nevében, meghatalmazását csatolva került sor a feljelentés benyújtására.

- [15] Az alperes a védiratában a kereset elutasítását kérte. Perköltségre igényt tartott.
- [16] Mindenben fenntartva az abban foglaltakat állította, hogy a határozata és az annak alapját képező eljárás a jogszabályi előírásoknak maradéktalanul megfelel, az ügy érdemi elbírálására kiható jogszabálysértéstől nem szenved. Álláspontja szerint a keresettel támadott másodfokú határozatában 15 oldalon keresztül részletesen indokolva, a rendelkezésre álló iratok alapján hozta meg a döntését. A határozat tartalmazza, hogy a másodfokú fegyelmi tanács arra az álláspontra jutott, hogy a második levél, annak megfogalmazása és tartalma alapján olyan súlyú közvetlen fenyegetést tartalmaz, amely alkalmas a laikus – nem ügyvéd és a rendelkezésre álló adatok alapján nem jogvégzett – személyben a közvetlen fenyegetettség érzetét kiváltani, s amely már eléri a fegyelmi vétség megállapításához szükséges szintet. A határozat továbbá tartalmazza azt az álláspontot, miszerint az ügyvédség az igazságszolgáltatás része, de ennek ellenére nem hozhat a bíróságok hatáskörébe tartozó döntéseket. Hangsúlyozta, hogy az ellenérdekű fél kioktatása a saját jogi képviselője feladata és kötelezettsége, ezért helyesen állapította meg az elsőfokú hatóság, hogy a második levél félelem keltésére alkalmas. Kiemelte, hogy az ügyvédnek a levelezése során úgy kell megválasztani kifejezéseit és mondandóját, hogy az kulturált legyen, az esetleges jogkövetkezményekre közvetetten utalhat, de az a másik felet ne elrettentse, csak elgondolkoltassa. Alaptalan a felperes csódtörvénnyel kapcsolatos okfejtése is, mivel maga a törvényi előírás tartalmazza a tájékoztatási kötelezettséget, ami a polgári jogi igény érvényesítésének törvényes eszköze és nem büntetőjogi következményeket tartalmaz.

A bíróság döntése és annak jogi indokai

- [17] A kereset alaptalan az alábbiak szerint.
- [18] A bíróság az alperes határozatát a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 85. § (1)-(2) bekezdései alapján a határozat meghozatalának időpontjában

fennálló tények alapján, a Kp. 2. § (4) bekezdéseinek rendelkezéseire figyelemmel, a kereseti kérelem korlátai között vizsgálta felül. A bírósági felülvizsgálat alapját a Kp. 5. § (2) bekezdése és az Üttv. 139. §-a jelenti. A közigazgatási jogvita tárgya a Kp. 4. § (1) bekezdés és (3) bekezdés a) pontja alkalmazásában az alperes FF/090/2023 számú határozatának, mint közigazgatási cselekménynek a jogszerűsége.

- [19] Az 1/2011. (V. 9.) KK vélemény szerint a fél kereseti kérelmében anyagi és eljárási jogszabálysértésre hivatkozhat, és arra is, hogy a határozat meghozatalakor az alkalmazott jogszabályt tévesen értelmezték. A bíróság elsősorban azt vizsgálja, a határozat megfelel-e az anyagi jogszabályoknak. Önmagában eljárási jogszabálysértés miatt csak akkor van helye hatályon kívül helyezésnek, ha az eljárási jogszabálysértés a döntés érdemére is kihatott. Azt, hogy az eljárási jogszabálysértések az ügy érdemére kihatottak, a felperesnek kell állítania, és megfelelő módon bizonyítania, továbbá azt az eljáró bíróság a per egyéb adatai alapján értékeli és mérlegeli.
- [20] A Kp. 85. § (5) bekezdése szerint mérlegelési jogkörben megvalósított közigazgatási cselekmény jogszerűsége körében a bíróság azt is vizsgálja, hogy a közigazgatási szerv hatáskörét a mérlegelésre való felhatalmazásának keretei között gyakorolta-e, a mérlegelés szempontjai és azok okszerűsége a közigazgatási cselekményt tartalmazó iratból megállapíthatóak-e.
- [21] A bíróságnak a jelen jogvitában a kereseti kérelem korlátai között abban a kérdésben kellett állást foglalnia, hogy az Üttv. és az Etikai Szabályzat rendelkezései alapján helytállóan állapította-e meg az alperes, hogy a felperes magatartásával fegyelmi vétséget valósított meg, és amennyiben igen, úgy a fegyelmi vétség súlyához igazodó fegyelmi büntetést alkalmazott-e.
- [22] Az Üttv. 1. § (1) bekezdése szerint az ügyvédi hivatás – jogi szakértelemmel, törvényes eszközökkel és módon, a közhatalmi szervektől függetlenül – az ügyfél jogai és jogos érdekei érvényesítésének, kötelezettségei teljesítésének elősegítésére, az ellenérdekű felek közötti jogvita – lehetőség szerinti – megegyezéssel történő lezárására irányuló tevékenység, amely tevékenység magában foglalja az igazságszolgáltatásban való közreműködést.
- [23] Az Üttv. 107. § a) pontja alapján fegyelmi vétséget követ el az ügyvédi tevékenységet gyakorló, szüneteltető vagy az ügyvédi tevékenység felfüggesztése alatt álló kamarai tag vagy nyilvántartásba vett természetes személy, ha az ügyvédi tevékenység gyakorlása során az e tevékenység gyakorlásából eredő, jogszabályban, a Magyar Ügyvédi Kamara Alapszabályában és a területi kamara alapszabályában (a továbbiakban együtt: alapszabály), vagy etikai szabályzatban meghatározott kötelességét szándékosan vagy gondatlanságból megszegi, vagy ügyvédi tevékenységen kívüli szándékos vagy gondatlan magatartásával az ügyvédi hivatás tekintélyét súlyosan veszélyezteti.
- [24] Az Üttv. 139. § (4) bekezdése alapján a bíróság határozatában a jogsértő, illetve az ügy érdemére kiható eljárási jogszabálysértéssel meghozott fegyelmi határozatot megsemmisíti és az elsőfokú fegyelmi tanácsot új eljárásra utasítja, az elsőfokú fegyelmi tanácsot az eljárás megszüntetésére utasítja, vagy az elsőfokú fegyelmi határozatot hatályában fenntartja.
- [25] Az Etikai Szabályzat 2.1. pontja alapján az ügyvédi tevékenység gyakorlója köteles igénybe venni minden törvényes eszközt ügyfele jogai és jogos érdekei érvényesítéséhez, ennek

keretében jogi képviselőt ellátása esetén az ellenérdekű fél jogi képviselőjével, annak hozzájárulása esetén vagy jogi képviselő hiányában közvetlenül az ellenérdekű féllel, továbbá – jogellenes befolyásolásuk nélkül – a tanúval, a szakértővel és az eljárás más résztvevőivel értekezhet és információkat cserélhet.

- [26] Az Etikai Szabályzat 12.1. pontja alapján az ügyvédi tevékenység gyakorlója a kamarai szervek szabályzatait és határozatait tevékenysége folytatása során köteles betartani.
- [27] Az Etikai Szabályzat 13.1. pontja alapján az ügyvédi tevékenység gyakorlója tárgyalásai és eljárásai során hivatása hagyományainak megfelelően érintkezik a bíróságok, hatóságok tagjaival, valamint mindenki mással, akivel eljárása során kapcsolatba kerül, részükre a kellő megbecsülést és tiszteletet megadja, valamint azt saját hivatásával szemben is elvárja.
- [28] A bíróság mindenekelőtt rögzíti, hogy a perbeli esetben a felperes fegyelmi felelőssége a második levél tartalma, megfogalmazása alapján került megállapításra. A bíróság rámutat arra, hogy a jelen jogvita elbírálása során – bár e körben a bíróság a felperes indítványa alapján megkereséssel élt – nincs relevanciája annak, hogy a bejelentővel szemben a feljelentés alapján ténylegesen büntetőeljárás indult-e, és hogy az milyen eredménnyel zárult. Nem képezi a jelen jogvita tárgyát továbbá az sem, hogy elővásárlási jog gyakorlásával kapcsolatosan a bejelentő milyen tartalmú nyilatkozatot tett és az a valóságnak megfelelt-e. A bíróság a jelen perben az ügyvédi hivatást gyakorlókkal szemben elvárható, és a vonatkozó szabályozókban megjelenő magatartás tükrében kizárólag azt vizsgálta, hogy a második levél – az abban megnyilvánuló kommunikáció annak tartalmi megítélése alapján – valóban alkalmas volt-e arra, hogy a bejelentőben a közvetlen fenyegetettség érzetét váltsa ki.
- [29] A bíróság a rendelkezésre álló okiratok alapján e körben a második levél megfogalmazásának vizsgálata alapján azt állapította meg, hogy a felperes – állításával ellentétben – a második levelében nem „egérutat” kínált a bejelentő számára, hanem hátrány kilátásba helyezésével kívánta elérni – az ügyfele érdekében –, hogy a bejelentő az elővásárlási jog érvényesítésére vonatkozó nyilatkozatát – akarata ellenére – vonja vissza. E magatartás a felperes részéről nem tekinthető olyan ügyvédi magatartásnak, amelyről megállapítható lenne, hogy az kizárólag a további jogvita elkerülését célzó tájékoztatás lett volna az ellenérdekű fél részére, ugyanis a felperes a második levélben félreérthetetlen utalást tett arra, hogy a bejelentő az elővásárlási jog gyakorlására vonatkozó nyilatkozatával mely bűncselekményeket követte el, és az azok miatti büntetőjogi felelősség megállapítása esetén milyen büntetés kiszabására kerülhet sor. A levele tételesen tartalmazta a Btk. 346. §-a szerinti okirattal visszaélés teljes törvényi tényállását (a büntetési tételeket is), valamint a Btk. 373. §-a szerinti csalás törvényi tényállásának (1) bekezdését. A felperes második levelében kiemelésre került az okirattal visszaélés törvényi tényállásában a „*magánokiratra azért követi el, hogy jogtalan előnyt szerezzen*”, a csalás törvényi tényállásában pedig a „*jogtalan haszonszerzés végett*” törvényszöveg rész. A második levél ezen felül azt is tartalmazta, hogy az esetleges rendőrségi eljárás keretében mely bizonyítékokat értékelhet a nyomozó hatóság a bejelentőre nézve terhelőnek.
- [30] Mindezekre figyelemmel a bíróság – egyezően az első- és másodfokon eljáró hatósággal – is arra a megállapításra jutott, hogy a felperes azáltal, hogy a második levele, amelyben a bejelentővel szemben büntetőeljárás alapjául szolgáló feljelentést helyezett kilátásba, amennyiben nem vonja vissza az elővásárlási jogra vonatkozó nyilatkozatát, alkalmas volt arra, hogy a laikus, nem jogvégzett bejelentőben komoly riadalmat keltesen, adott esetben az miatt az akarata ellenére cselekedjen. E körben a bíróság is egyetért azon megállapítással,

miszerint törvényes eszköz maga a jogos igény érvényesítése céljából történő feljelentés, azonban a felszólító levélben az azzal való, ilyen közvetlen módon kifejezésre kerülő fenyegetés nem.

- [31] Helytállóan állapította meg az alperes (és az elsőfokú fegyelmi tanács), hogy ez a kommunikáció ellentétes az Etikai szabályzat 13.1. pontjával, mivel a felperes az ellenérdekű fél bejelentő részére a levelében nem adta meg a kellő tiszteletet azáltal, hogy az elővásárlási jogra vonatkozó nyilatkozata alapján őt félreérthetetlenül bűncselekmény elkövetésével vádolta és vele szemben büntetőjogi jogkövetkezményeket helyezett kilátásba a hatóságnál történő eljárás kezdeményezése által, amennyiben a nyilatkozatát – a levélben megjelölt időpontig – nem vonja vissza. Teljes mértéken elfogadható (sőt elvárható), hogy egy meghatalmazott jogi képviselő a megbízásának professzionális ellátása során maximálisan törekszik az ügyfele(i) érdekeinek érvényre juttatásában, azonban a második levélben megnyilvánuló kommunikáció nem csupán tájékoztató jellegű, hanem túlmegy azon a határon, amely egy ügyvéd részéről az ügyvédi hivatás tekintélyének súlyos veszélyeztetése nélkül még elfogadható lenne egy ellenérdekű féllel folytatott levelezésben. A második levél tartalmazta a felperes által kívántnak tekintett magatartást, valamint ezen magatartás bejelentő általi elmulasztása esetén esetlegesen bekövetkező súlyos hátrányt. A bíróság megítélése szerint az ügyvéd részéről ezen kommunikáció egy laikus, nem jogvégzett személlyel szemben fenyegetően hathat, benne riadalmat kelthet, amely miatt az akarata ellenére is cselekedhet. Ezért az a magatartás nem felel meg az ügyvédekre vonatkozó etikai szabályoknak sem.
- [32] A felperes a keresetlevelében sérelmezte, hogy az alperes a határozatában csak általánosságban hivatkozott a megsértett jogszabályhelyekre, azt nem konkretizálta, továbbá, maga is elismerte, hogy nincs tételes szabályozás az ügyvédi tevékenység során a büntetőjogi jogkövetkezményekkel kapcsolatos kommunikációra. E körben a bíróság azt állapította meg, miszerint az, hogy nincs speciális szabály arra vonatkozóan, hogy az ügyvéd milyen módon kommunikálhat az ügyfelével ellenérdekű féllel, hivatkozhat-e a kommunikációja során a büntetőjogi jogkövetkezményekre még nem jelenti azt, hogy az ügyvéd az ügyfele érdekeinek képviselte során mindenféle megkötés nélkül fenyegetőleg hivatkozhat büntetőjogi rendelkezések megsértésére, megfélemlítve ezzel az ellenérdekű felet. Az alperes által hivatkozott Etikai Szabályzat 13.1. pontja egy általános mércét állít fel az ügyvédi kommunikációval szemben, amelyet az ügyvédnek be kell tartania mindenkivel szemben, akivel a tevékenysége során kapcsolatba kerül. Egy felszólításban – részben a nyomozóhatóságok szerepét átvéve – már tényként közölni, hogy az ellenérdekű fél bűncselekményeket követett el, amelynek következményei lesznek, ha nem tesz meg valamit, mindenképpen ezen etikai szabállyal ellentétesnek számít, amely miatt a fegyelmi felelősség megállapítására sor kerülhet. A bíróság hangsúlyozza, hogy a perbeli esetben a felperesi levél címzettje, az ellenérdekű fél egy laikus, nem jogvégzett személy volt, aki esetében egy ilyen tartalmú ügyvédi felszólítás akarathajlítóan hathat. A második levél kifejezetten és félreérthetetlenül azt sugalmazta ugyanis, hogy a bejelentő a nyilatkozatával bűncselekményeket követett el, amelyek miatt felelősségre vonásra kerül, amennyiben azt nem vonja vissza. A bíróság – osztva az alperes álláspontját – megállapította, hogy ez a fajta kommunikáció sérti az Etikai Szabályzat 13.1. pontját és így az Üttv. 107. § (1) bekezdés szerint etikai vétséget valósít meg.
- [33] A felperes a keresetlevelében azt is sérelmezte, hogy az alperes a határozata meghozatala során nem vette figyelembe az alperes fegyelmi tanácsának korábbi FF/071/2022. számú határozatában foglaltakat. A bíróság a hivatkozott fegyelmi ügyben hozott döntés vizsgálata

alapján arra a következtetésre jutott, hogy annak tényállása a következőkben kifejtettek szerint nem részben eltér a perbeli eset tényállásától, ezért nem alkalmas a felperesi álláspont alátámasztására. A hivatkozott ügyben – ahogyan azt a felperes a keresetlevelében is idézte – az eljárás alá vont ügyvéd arról tájékoztatta az ellenérdekű felet, hogy az ügyfele képviselőjében megteszi a szükséges jogi lépéseket és megindítja a megfelelő eljárásokat mind polgári, mind büntető vonalon, valamint egy következő levelében arról tájékoztatót, hogy megfontolja feljelentés megtételét is, mivel korlátozottan cselekvőképes személy sérelmére gondnoki kötelezettség megsértésével okozott károkozás súlyos büntetőjogi következményekre is vezethet. A hivatkozott döntésben megállapításra került, hogy önmagában az a tény, hogy a levélben megemlítsre került, hogy az eljárás alá vont ügyvéd és ügyfele megindítják a megfelelő eljárásokat „mind polgári, mind büntető vonalon”, nem tekinthető fenyegető hangvételű, akaratot hajlító megfogalmazásnak, hiszen a levél egészét vizsgálva nem vonható le olyan következtetés, mely szerint a „büntető vonalon” történő eljárás megindítása a levél címzettje (azaz a bejelentő) elleni feljelentés kilátásba helyezése lenne, önmagában a „büntető” szó alkalmazása miatt fenyegetettség érzése a címzettben nem alakulhatott ki. Azon ügyben küldött második levél esetében az volt megállapítható, hogy a címzett irányában nem történt büntetőeljárás megindításával történő közvetlen fenyegetés, hanem az eljárás alá vont ügyvéd mindössze közvetve utalt arra, hogy a gyámhatóság válaszára függően, akár büntetőeljárás megindítása is szóba kerülhet, azonban itt sem történik utalás arra, hogy ezt a feljelentést kifejezetten a bejelentővel szemben tenné meg az eljárás alá vont ügyvéd. A bíróság megállapította, hogy az, hogy az alperes a jelen ügyben hozott döntése meghozatala során nem vette figyelembe a felperes által hivatkozott döntést, a határozat jogszerűségét nem érinti, az alperes határozata a hivatkozott határozattal nem ellentétes figyelemmel arra, hogy a két ügy tényállása között lényeges különbség van. A fentiekben kifejtettek szerint a jelen esetben a felperes közvetlenül megfogalmazta, hogy a bejelentővel szemben feljelentést fog tenni, amennyiben az általa szabott határidőn belül nem vonja vissza a nyilatkozatát. A felperes továbbá a levelében nem általánosságban hivatkozott büntetőeljárás megindítására, hanem tételesen megjelölte, hogy a bejelentő a megítélése szerint mely bűncselekményeket követte el, továbbá azok törvényi tényállása is megjelölésre került (az Okirati visszaélés tekintetében a büntetési tételek megjelölésével), továbbá a második levél azt is tartalmazta, hogy a feljelentés alapján indult büntetőeljárásban mely információk, adatok bizonyítják majd a bejelentő bűnösségét. A bíróság fentiekben kifejtettek szerint a felperesi megfogalmazás tekintetében viszont – ellentétben a FF/071/2022. számú határozat alapját képező ügygel – azt állapította meg, hogy az olyan fokú közvetlen fenyegetést tartalmaz, mely eléri a fegyelmi vétség szintjét, s alkalmas arra, hogy a címzettben a megfenyegetettség érzetét váltsa ki, amely miatt az ellenérdekű fél akár az akarata ellenére cselekedne, hogy elkerülje a levélben foglalt hátrányos következményt. A bíróság egyebekben kiemeli, hogy a hivatkozott döntéssel kapcsolatos ügyben az ügyvéd csupán a feljelentés megfontolásáról adott tájékoztatást, míg a jelen esetben a felperes tényként közölte a feljelentés megtételét arra az esetre, ha a bejelentő nem vonja vissza a nyilatkozatát, valamint félreérthetetlenül utalt rá (kifejezetten megjelölte) a felperes, hogy a bejelentő a nyilatkozatával mely bűncselekményeket követte el.

- [34] Mindezek alapján a bíróság összességében arra a következtetésre jutott, hogy az alperes helytálló következtetéssel jutott arra a megállapításra, hogy a felperes fentiekben rögzített magatartásával fegyelmi vétséget valósított meg.
- [35] A továbbiakban a bíróság a fegyelmi vétségekben való felelősség, a fegyelmi büntetés neme és mértéke megállapításával, és azok alperesi indokolását vizsgálta.

- [36] Az Üttv. 108. § (1) bekezdés a) pontja értelmében a fegyelmi vétséget elkövető személlyel szemben alkalmazható büntetések – a 188. § (3) bekezdése alapján megindított előzetes vizsgálat eredményeként elrendelt fegyelmi eljárásban a fegyelmi vétséget elkövető személlyel szemben kiszabható büntetések kivételével – a következők:
a) írásbeli megrovás,
(...)
- [37] Az Üttv. 109. § (1) bekezdése értelmében a fegyelmi tanács a fegyelmi büntetést a fegyelmi vétség súlyára és ismétlődésére, valamint a fegyelmi vétséggel érintett ügy érdemére való kihatására tekintettel, az elkövetésre irányuló szándék vagy gondatlanság fokának megfelelően, az általa feltárt összes súlyosító és enyhítő körülmény figyelembevételével – ideértve azt is, ha az eljárás alá vont személy az általa okozott jogsérelmet elhárította, vagy a fegyelmi eljárás tárgyává tett cselekmény miatt vele szemben más jogkövetkezményt alkalmaztak –, mérlegelési jogkörében szabja ki.
- [38] Az Üttv. szabad mérlegelést ad a fegyelmi tanácsoknak a szankció kiválasztása vonatkozásában, az Üttv. kizárólag a fegyelmi tanácsok döntésének kereteit jelöli ki, amelyen belül azok a jogszabályi szempontok vizsgálatával – a fegyelmi biztos indítványában foglaltaktól függetlenül – szabadon dönt. Az Üttv. a mérlegelés szempontjait pontosan rögzíti, így azokon felül további szempontok értékelésére a szankció kiválasztásakor nincs lehetőség. Kiemelendő, hogy a fegyelmi tanácsok mérlegelési jogköre mind a büntetés fajtájának kiválasztására, mind az adott büntetésen belül annak mértékének meghatározására is kiterjed, vagyis egy-egy fegyelmi vétséghez nem kapcsolható automatikusan egyetlen Üttv.-ben rögzített büntetés sem. Azt is hangsúlyozni szükséges, hogy a kialakult bírói joggyakorlat értelmében a mérlegelési jogkörben hozott döntések esetén a bíróság felülmérlegelési jogkörrel nem rendelkezik, így pusztán azon az alapon, hogy az egyébként jogszerűen alkalmazott szankció helyett más, ugyancsak jogszerű szankció alkalmazását látná célszerűnek, vagy mellőzné a szankció alkalmazását, a döntés megsemmisítésének vagy megváltoztatásának nincs helye. Az ilyen döntések esetében a bíróságnak azt kell vizsgálnia, hogy a jogszerűen megállapított tényállás mellett a jogszabályban rögzített mérlegelési szempontok figyelembevételével az alkalmazott szankció okszerűnek tekinthető-e, továbbá, hogy a támadott határozatból a mérlegelés szempontjai megállapíthatóak-e. Az alperes határozata az elsőfokú határozatot az alkalmazott – legenyhébb – szankció tekintetében indokoltnak és megalapozottnak találta, melynek felülmérlegelésére a fentiek alapján nem volt lehetőség. Az elsőfokú hatóság e körben a döntését szükséges és elégséges mértékben megindokolta megjelölve, hogy súlyosító körülményt nem tárt fel, míg a felperes 15 éve tartó ügyvédi tevékenysége alatti makulátlan fegyelmi előéletét enyhítő körülményként vette figyelembe.
- [39] A kifejtettakra figyelemmel az alperes határozata a keresetben támadott körben nem volt jogsértő, ezért a bíróság az alaptalan keresetet a Kp. 88. § (1) bekezdés a) pontja alapján elutasította.
- [40] Az alperes pernyertessége esetére perköltség megállapítását kérte, amihez előterjesztette a 31/2017. (XII. 27.) IM rendeletben meghatározott költségjegyzéket is. A Kp. 35. § (1) bekezdése alapján alkalmazandó, a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 83. § (1) bekezdése alapján a bíróság a pervesztes felperest kötelezte az alperes perköltségének megfizetésére. Az alperes által 150 000,- Ft-ban felszámított perköltség összegét a bíróság a Pp. 82. § (3) bekezdése és a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (6) bekezdése szerint

mérsékelt összegben állapította meg figyelemmel arra, hogy a védirat érdemi védekezést minimálisan tartalmazott, a 12 oldalas beadvány főként a tényállás és az alperesi határozat ismertetését tartalmazta, a keresetlevél egyes pontjai vonatkozásában főképp az alperesi határozat vonatkozó megállapításait idézte, így a bíróság – figyelemmel arra, hogy az alperes egyéb érdemi beadványt a perben nem nyújtott be, továbbá az ügyben tárgyalás tartására nem került sor – a rendelkező részben szereplő összegben állapította meg az alperesnek járó perköltséget, mivel az áll arányban a jelen perben elvégzett jogi munkával.

- [41] Az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 45/A. § (1) bekezdése alapján a közigazgatási jogvita elbírálása iránti közigazgatási per és egyéb közigazgatási bírósági eljárás illetéke 30 000,- Ft. A bíróság a perben az Itv. 62. § (1) bekezdés h) pontja szerinti tárgyi illetékfeljegyzési jog folytán le nem rótt illeték viseléséről az Itv. 59. § (1) bekezdése, valamint a Kp. 35. § (1) bekezdése alapján alkalmazandó Pp. 101. § (1) bekezdése és 102. § (1) bekezdése, továbbá a polgári és közigazgatási bírósági eljárás során meg nem fizetett illeték és állam által előlegezett költség megfizetéséről szóló 30/2017. (XII. 27.) IM rendelet 3. § (2) bekezdése alapján rendelkezett. A teljesítési határidő a Pp. 358. § (2) bekezdésére figyelemmel az Itv. 78. § (4) bekezdésén alapul. A teljesítés módját a 30/2017. (XII. 27.) IM. rendelet 3. § (2) bekezdése, míg a teljesítés elmulasztásának következményeit a 3. § (3) bekezdése határozza meg.
- [42] A per tárgyaláson kívül történő elbírálása a Kp. 77. § (1) bekezdésén alapult, míg az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Kp. 99. § (1) bekezdése zárja ki.
- [43] Tájékoztatja a bíróság a feleket, hogy a Kp. 115. § (1) bekezdése alapján a jogerős ítélet ellen jogszabálysértésre, illetve a Kúria közzétett határozatától jogkérdésben való eltérésre hivatkozással – a Kp. 117. §-ában meghatározott határidőben és a Kp. 117. §-ának megfelelő – felülvizsgálati kérelem terjeszthető elő, melynek elbírálása a Kúria hatáskörébe tartozik.

Budapest, 2024. április 29.

dr.

bíró

s. k.